

Arrest

nr. 301 725 van 19 februari 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: 1. X
                      2. X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. DE FEYTER
Twee Leeuwenweg 20/83
1800 VILVOORDE**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 februari 2024 hebben ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 februari 2024 tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DE FEYTER, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partijen dienden op 27 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in in België.

De verwerende partij nam op 24 oktober 2024 in hoofde van de beide verzoekende partijen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), in toepassing van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening) en is op grond daarvan van oordeel dat het aan de Kroatische autoriteiten toekomt.

Op 5 februari 2024 nam de verwerende in hoofde van elk van de verzoekende partijen de beslissing tot terugleiding naar de grens en vasthouding in een welbepaalde plaats met het oog op overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat.

De motivering van de bestreden beslissing in hoofde van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN DE VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, §2, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

[...]

Wordt teruggeleid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Holsbeek om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 19.10.2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd haar betekend op 25.10.2023, met een termijn van 10 dagen.

Op 04.11.2023 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kroatië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet haar verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze, vermits op haar niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 24.10.2023. De betrokkene werd op 11.12.2023 door een ICAM-coach gehoord en bracht geen nieuwe elementen aan.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoont. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde op 11.12.2023 dat er medische onderzoeken lopende waren. De medische documenten in haar dossier wijzen niet op de noodzaak van een behandeling of opvolging in België en er zijn geen elementen die bewijzen dat zij aan een ziekte lijdt die haar belemmert terug te keren naar Kroatië.

Gelet op het feit dat Kroatië een Lidstaat is van de Europese Unie, die over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en over bekwaam medisch personeel beschikt, kan de betrokkene, wanneer nodig en als kandidaat vluchteling, genieten van de gezondheidszorg die zij nodig zou hebben. Bovendien zijn de Lidstaten onderworpen aan de toepassing van Richtlijn 2013/33/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en krachtens de artikelen 17 en 19 van die

Richtlijn, zijn de autoriteiten verplicht om aan de betrokkene de noodzakelijke medische zorgen te verstrekken.

Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 24.10.2023.

Betrokkene verklaarde in haar hoorrecht van 11.12.2023 dat haar oom en zijn familie in België zijn. Er moet opgemerkt worden dat tijdens het interview in het kader van haar verzoek om internationale bescherming, dat plaatsgevonden heeft op 04.10.2023, zij verklaard heeft dat zij geen familieleden in België heeft.

Het feit dat de betrokkene familie in België heeft, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. De bescherming die artikel 8 EVRM biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië) kan slechts van een door artikel 8 EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de verwantschapsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat haar oom en zijn familie in België zijn. Er blijkt echter niet dat zij in België afhankelijk zou zijn van haar familie. Er is bijgevolg geen sprake van een familieleven dat moet worden beschermd. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...].”

De motivering van de bestreden beslissing in hoofde van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

“BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS EN DE VASTHOUDING IN EEN WELBEPAALEDE PLAATS MET HET OOG OP OVERDRACHT AAN DE VERANTWOORDELIJKE LIDSTAAT

In uitvoering van artikel 51/5, §2, tweede en derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt besloten dat:

[...]

Wordt teruggelid naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat en wordt vastgehouden te Holsbeek om de effectieve verwijdering van het grondgebied en de overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat Kroatië, op basis van het Dublinakkoord van 19.10.2023, uit te voeren.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS

In uitvoering van art. 51/5, § 4, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 is het voor het waarborgen van de effectieve overdracht noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens van de verantwoordelijke lidstaat te doen terugleiden.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft de termijn van vrijwillig vertrek (in de bijlage 26quater) niet nageleefd. De beslissing werd hem betekend op 25.10.2023, met een termijn van 10 dagen.

Op 04.11.2023 heeft betrokkene een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV). Dat beroep heeft geen schorsende werking. De omstandigheid dat de terugleiding naar Kroatië wordt uitgevoerd, belet betrokkene niet zijn verdediging in hangende procedures voor de RVV te laten waarnemen door een advocaat van zijn keuze, vermits op hem niet de verplichting rust om persoonlijk te verschijnen. Deze advocaat kan al het mogelijke doen om de belangen van betrokkene waar te nemen, te behartigen en de lopende procedures te benaarstigen.

De beoordeling van artikel 3 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 24.10.2023.

Betrokkene werd op 11.12.2023 door een ICAM-coach gehoord en bracht geen nieuwe elementen aan.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonde. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Kroatië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaarde op 11.12.2023 dat er medische onderzoeken lopende waren. De medische documenten in zijn dossier wijzen echter niet op de noodzaak van een behandeling of opvolging in België en bewijzen niet dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmert te reizen.

Gelet op het feit dat Kroatië een Lidstaat is van de Europese Unie, die over een kwaliteitsvolle medische infrastructuur en over bekwaam medisch personeel beschikt, kan de betrokkene, wanneer nodig en als kandidaat vluchteling, genieten van de gezondheidszorg die hij nodig zou hebben. Bovendien zijn de Lidstaten onderworpen aan de toepassing van Richtlijn 2013/33/EU tot vaststelling van normen voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming en krachtens de artikelen 17 en 19 van die Richtlijn, zijn de autoriteiten verplicht om aan de betrokkene de noodzakelijke medische zorgen te verstrekken.

Artikel 3 EVRM waarborgt bovendien niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan de verantwoordelijke lidstaat en dat zelfs de omstandigheid dat de verwijdering de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de verwijdering dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

De beoordeling van artikel 8 EVRM in functie van de overdracht naar de verantwoordelijke lidstaat werd reeds gemaakt in de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater) van 24.10.2023.

Betrokkene bracht in zijn hoorrecht van 11.12.2023 geen andere elementen aan. Een schending van artikel 8 EVRM kan niet aannemelijk worden gemaakt.

Zodoende wordt het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig geacht om betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden.

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING

[...]"

2. De drie cumulatieve voorwaarden van de voorwaarden tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de tweede voorwaarde: het ernstig middel

2.1.1. Uiteenzetting van het middel

De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1981 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Zij betogen in essentie dat de beslissingen niet op gemotiveerde wijze werden genomen en dat door de verwerende partij onvoldoende onderzoek werd gevoerd naar het risico op een schending van artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie bij de overdracht.

2.1.2. Beoordeling van het middel

In de bestreden beslissingen wordt gesteld dat de beoordeling van artikel 3 van het EVRM in functie van de overdracht reeds werd gemaakt in de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het

grondgebied te verlaten van 24 oktober 2023 enerzijds, en dat de verzoekende partijen tijdens het gehoor door de ICAM geen nieuwe elementen aanbrachten. Verder wordt nog ingegaan op de medische situatie die volgens de verwerende partij evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM aan de oppervlakte brengt.

De verwerende partij kan dus worden bijgetreden waar zij stelt dat voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen wel degelijk een onderzoek werd gevoerd naar en werd gemotiveerd over de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Het middel is in die mate niet ernstig.

De verzoekende partijen voeren ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM en betogen dat één en ander niet rigoureuus werd onderzocht.

Hoewel de verwerende partij kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat dit middelonderdeel in wezen is gericht tegen de motieven die werden opgenomen in de beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 24 oktober 2023, en moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen hebben nagelaten om de door hen tegen deze beslissingen ingediende vorderingen tot schorsing versneld te doen behandelen middels een vordering tot voorlopige maatregelen in toepassing van artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet, moet ook worden gewezen op artikel 39/82, §4, vierde lid van de Vreemdelingenwet, dat het volgende bepaalt:

“De kamervoorzitter of de rechter in vreemdelingenzaken doet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mensen aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.”

De Raad is er dus toe gehouden het onderzoek naar artikel 3 van het EVRM te doen in het licht van de gegevens die door de verzoekende partijen worden bijgebracht.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S. t. België en Griekenland, § 218). Artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie correspondeert met deze bepaling.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad t. Bulgarije, § 96).

Zoals reeds gesteld worden de verzoekende partijen overgedragen aan de Kroatische instanties in toepassing van de Dublin III-verordening. Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden waarop het systeem van de Dublin III-verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen – dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel – niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel t. Zwitserland, § 104).

De Raad wijst er in eerste instantie op dat de verzoekende partijen meermaals putten uit bronnen die zij niet of niet afdoende identificeren zodat zij de Raad niet toelaten één en nader te verifiëren.

De verzoekende partijen verwijzen naar informatie over pushbacks en geweld en misstanden aan de grens.

Het moet echter gezegd dat de verzoekende partijen aan de Kroatische autoriteiten worden overgedragen na uitdrukkelijk akkoord van Kroatië en via de luchthaven van Zagreb. In het administratief dossier bevindt zich een stuk vanwege de Kroatische autoriteiten waarin zij de toegang tot de procedure voor internationale bescherming en alle daaraan verbonden rechten, zoals opvang, gezondheidszorgen, rechtsbijstand, het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en een individuele aanpak. Verder worden ook garanties gegeven dat het non-refoulementbeginsel niet zal worden geschonden en dat beroepsmogelijkheden zijn voorzien. De verzoekende partijen kunnen zich dus niet beroepen op de situatie aan de grens en de praktische onmogelijkheid om mistoestanden aldaar aan te kaarten om in hunnen hoofde een reëel risico op de schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

De verzoekende partijen kunnen niet dienstig verwijzen naar het arrest van 22 april 2022 van de Nederlandse Raad van State waarin specifiek de situatie van Dublinterugkeerders werd onderzocht en naar de uitspraak van de administratieve rechtbank van Braunschweig van 25 februari 2022 om daar anders over te doen denken. Het blijkt inderdaad dat de Nederlandse Raad van State in april 2022 aan de IND oplegde om bijkomend onderzoek te doen naar de situatie voor Dublinterugkeerders naar Kroatië omwille van rapporten die gewag maakten van veelvuldige pushbacks, ook wat betreft Dublinterugkeerders, hetgeen kon resulteren in een schending van het non-refoulementbeginsel, zodat diende onderzocht te worden of er sprake is van systeemfouten. Echter, bij arrest nr. 202303599/1/V3 van 13 september 2023 oordeelde de Raad van State Nederland dat dit onderzoek werd gedaan en dat de *“situatie [...] wezenlijk anders [is] dan op het moment van de uitspraak van de Afdeling van 13 april 2022.”* In zijn arrest wijst de Raad van State eveneens op de algemene garanties die de Kroatische overheid thans geeft waarin uitdrukkelijk werd bevestigd dat Dublinclaimanten als vreemdeling zullen worden opgenomen in de nationale asielprocedure, al dan niet na het indienen van een verzoek om internationale bescherming. Hij stelt dat de Nederlandse staatssecretaris *“zich terecht op het standpunt [heeft] gesteld dat hij op basis van de bevindingen uit het door hem verrichte onderzoek voor Kroatië uit mag gaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel”*. Specifiek wat betreft de uitspraak van de rechtbank van Braunschweig moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen zelf stellen dat de rechter van oordeel was dat er individuele garanties moesten worden verkregen. Thans kan alleen maar worden vastgesteld dat, in strijd met wat de verzoekende partijen aanvoeren, deze individuele garanties voorliggen voor hen beide.

De verzoekende partijen verwijzen naar het meest recente AIDA-rapport en wijzen erop dat daaruit blijkt dat een reeks tekortkomingen de kwaliteit van de asielprocedure in Kroatië aantasten. Zij wijzen op het gebrek aan professionaliteit onder tolken, het feit dat zij niet zijn opgeleid en de Kroatische taal niet beheersen en het feit dat er sowieso een structureel tekort aan tolken is.

Wat de bijstand van tolken betreft, moet erop worden gewezen dat het AIDA-rapport (Lana Tuckoric, *“Asylum Information Database –Country Report : Croatia – 2021 update”, laatste update op 26.06.2023, <https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/06/AIDA-HR-2022-Update.pdf>*) waarop de verzoekende partijen zich thans baseren en dat door de verwerende partij ook werd gehanteerd in het kader van de bijlages 26quater zodat deze rapportering aan beide partijen gekend is en zij dus ook door de Raad kan worden betrokken bij de beoordeling van het middel, verduidelijkt dat de aanwezigheid van een tolk vereist is bij het gehoor als de betrokkene de taal waarin de procedure wordt gevoerd, niet begrijpt. In het rapport wordt verduidelijkt dat de tolk betrouwbaar, onpartijdig en correct en accuraat moet tolken en de vertrouwelijkheid van persoonsgegevens moet respecteren. Volgens het AIDA-rapport wordt hulp ingeroepen van andere lidstaten indien er voor een specifieke taal geen tolk wordt gevonden (pagina 41). Het klopt dat in het AIDA-rapport wordt vermeld dat in de meeste gevallen de tolk die wordt ingezet bij het persoonlijk gehoor geen beëdigde tolk is, dat niet alle tolken vloeiend Kroatisch spreken omdat het native-speakers zijn in de taal uit dewelke moet worden vertaald en dat er een gebrek aan tolken is, specifiek voor bepaalde talen zoals Kurmanji en Tamil, maar dit laatste is alvast niet relevant voor de verzoekende partijen die blijkens hun Dublin-interview een beroep deden op een tolk Russisch. Verder blijkt hoe dan ook uit het AIDA-rapport dat de Kroatische autoriteiten voorzien in een systeem waar tolken slechts worden aanvaard mits goede kennis van het Kroatisch en van de taal die moet worden vertaald en dat zij een aantal criteria hanteren voor de onpartijdigheid en objectiviteit van de tolken die zij gebruiken. Het AIDA-rapport stelt ook dat op basis van de nieuwe Kroatische wetgeving de mogelijkheid bestaat om, wanneer het onmogelijk is om een tolk te voorzien voor een specifieke taal, via het Ministerie van Binnenlandse Zaken assistentie te vragen van andere EU-lidstaten en dat via het AMIF-fonds in 2020 nieuwe fondsen werden toegekend aan Kroatië om hun tolkenarsenaal uit te breiden. De verzoekende partijen maken dan ook niet concreet aannemelijk dat zij geen adequate bijstand zullen krijgen in Kroatië.

Over de rechtsbijstand blijkt dat het AIDA-rapport meldt dat verzoekers in Kroatië tijdens de eerste bestuurlijke fase geen recht hebben op kosteloze rechtsbijstand, maar wel bij een beroep tegen een afwijzing van het verzoek (pagina 45). Waar de verzoekende partijen nu betogen dat het beroep bij de High Administrative Court niet gedekt wordt door kosteloze rechtsbijstand, tonen zij niet aan dat dit in strijd is met de Richtlijn 2013/32/EU en gaan zij er verder aan voorbij dat uit het AIDA-rapport blijkt dat door de interne wetgeving advocaten ertoe gehouden zijn om hun cliënt te vrijwaren van schade en dat dit ertoe leidt dat zij beroepen bij het Hof indienen zonder daarvoor betaald te worden. Zij tonen dus niet aan dat dit een argument is dat wijst op een structurele tekortkoming die aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM en een terugleiding in de weg zou kunnen staan.

Waar de verzoekende partijen verder betogen dat er geen toereikend systeem bestaat voor het identificeren van kwetsbare groepen, moet erop worden gewezen dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt en de verzoekende partijen niet aantonen dat zij thans als kwetsbaar moeten worden beschouwd in de zin van artikel 32 van de Dublin III-verordening. Overigens blijkt dat de Kroatische autoriteiten in het document waarin zij zich akkoord verklaren met de terugname van de verzoekende partijen van 19 oktober 2023 uitdrukkelijk aan de Belgische autoriteiten hebben gevraagd om tenminste 7 werkdagen op voorhand in kennis te worden gesteld van de overdracht en daarbij alle informatie te verstrekken over eventuele gezondheidsproblemen, zowel op het lichamelijke als het mentale vlak, en tenminste 10 werkdagen op voorhand indien het gaat om personen met een beperking of een kwetsbaarheid die een invloed zou kunnen hebben op het onthaal van de betrokkene. Aldus blijkt dat de Kroatische autoriteiten bij de overdracht uitdrukkelijk wensen geïnformeerd te worden over de eventuele gezondheidsproblematiek en de kwetsbaarheid van personen die worden overgedragen. Het moet verder worden herhaald dat de garanties die de Kroatische autoriteiten hebben gegeven zich ook uitstrekt tot gezondheidszorgen en dat de verzoekende partijen niet aantonen dat er gevallen gekend zijn waarin de garanties niet werden nageleefd.

De verzoekende partijen gaan er verder verkeerdelijk vanuit dat de overdracht wordt georganiseerd in het licht van het akkoord van de Kroatische instanties op grond van artikel 18 van de Dublin III-verordening. Immers blijkt uit de bijlages 26quater dat de overdracht werd aanvaard op grond van artikel 20(5) van die verordening, bepaling die luidt als volgt:

“De lidstaat waarbij het verzoek om internationale bescherming is ingediend, is verplicht om, op de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden en met het oog op afronding van de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, over te gaan tot terugname van de verzoeker die zich zonder verblijfstitel in een andere lidstaat ophoudt of daar opnieuw een verzoek heeft ingediend na zijn eerste, in een andere lidstaat ingediende verzoek te hebben ingetrokken tijdens de procedure tot bepaling van de lidstaat die verantwoordelijk is.”

Gelet ook op de garanties die werden geboden, zullen de verzoekende partijen na overdracht gemachtigd zijn te verblijven in Kroatië in hun hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in wier hoofde de verantwoordelijke lidstaat nog moet worden bepaald, en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

De verzoekende partijen wijzen er nog op dat begunstigden van internationale bescherming te maken krijgen met aanzienlijke moeilijkheden bij het uitoefenen van hun rechten en wijzen op discriminatie en problemen met de toegang tot gezondheidszorg, werkgelegenheid, onderwijs en huisvesting en de taalbarrière.

In het arrest Jawo van 19 maart 2019 (zaak C-163/17) heeft het Hof van Justitie gesteld dat de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid moeten bereiken voordat er sprake is van een risico op schending van artikel 4 van het Handvest, waardoor er niet meer van het interstatelijk vertrouwensbeginsel uitgegaan kan worden. Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en eigen keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid, of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (punt 91 van het arrest). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de verzoekende partijen, zelfs indien de Kroatische autoriteiten zichzelf bevoegd zouden verklaren en zelfs indien zij een beschermingsstatus zouden krijgen -de verwijzing naar

het lage aantal erkenningen is overigens op zich geen criterium om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aan te tonen- op geen enkele wijze in concreto aannemelijk maken dat de moeilijkheden die zij eventueel zullen tegenkomen deze bijzonder hoge drempel bereikt.

2.2. Het enig middel is in geen van zijn onderdelen ernstig. De vaststelling dat niet is voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden opdat de schorsing zou kunnen worden bevolen, volstaat om de vordering af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend vierentwintig door:

A. WIJNANTS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

A. WIJNANTS